

Szerkesztőség:

PLEBÁNIA-HIVATAL,
 hová a lap szellemi részét
 illető közlemények kü-
 dendők.

Kéziratok vissza nem
 adatnak.

ABONY

Kiadóhivatal:

SZERDAHELYI JÁNOS
 könyvnyomdája, hová az
 előfizetési pénzek, a hirde-
 tések és ezeknek díjai, va-
 lamint a felszámolások kü-
 dendők.

TÁRSADALMI, KÖZGAZDASÁGI ÉS SZÉPIRODALMI LAP. — MEGJELEN MINDEN VASÁRNAP.

Előfizetési díj:

Helyben házhoz hordva egész évre 4 frt, fél-
 évre 2 frt, negyedévre 1 frt. Egyes szám 8 kr.

Felelős szerkesztő:

VIZ ZOLTÁN

Kiadótulajdonos:

SZERDAHELYI JÁNOS

Hirdetmények:

nyiltterek, valamint hirdetési díjak, közvetlen a
 kiadóhivatalhoz küldendők. Nyilttér sora 50 kr.

Pünkösdkor.

Pünkösöd van ma, ismét itt vagyunk a keresztény világ egy nagy eseményének emlékénel, a midőn a kath. anyaszentegyház a Szent Lélek eljövételét ünnepli. Az Üdvözítő eme szavakkal ígérte meg azt az ő apostolainak: „Én kérem az Atyát és más Vigasztalót ad nektek, hogy örökké veletek maradjon, az igazság Lelkét, kit a világ nem vehet, mert nem látja és nem ismeri őt. Ti pedig majd megismeritek őt, mert nálatok marad és bennetek leszen.”

Tehát az emberiség legdrágább szellemi kincsét, az igazságot ünnepeljük ma, méltó azért, hogy abban részt vegyen veünk az egész emberiség. Ha már nemzetiség- és vallásra nézve nem lehetünk is egyek, tegyen bennünket olyanná az igazság közös szeretete. Ez azaz alap, a melyen minden nagy és magasztos épül, a melyen a nemzetek ezredéves léte nyugszik s a melyet ha leront a szenvedély és önzés, nem maradhat megtorlás nélkül a gondviselés háztartásában.

Jézus Krisztus főntebb idézett szavai szerint az igazság lelkét azért nem vehette a világ, mert nem látja és nem ismeri. Igen, a történelem bizonyítja, hogy meny-

nyire el volt fajulva akkorában a művelt világ legklasszikusabb nemzete, a római. A jog helyett zsarnokság, erkölcs helyett kéjelgés, szeretet helyett önzés uralkodott minden téren, azért az igazság részére ott nem volt alkalmas talaj többé, a lélek csak ott találhatott megfelelő térre, ahol az igazság vágya legyőzve az önszeretet és élvhajhászatot, ahol az üdvözítő lemondást hirdető tana megművelte számára a sziveket, hogy mint a szomszéd föld a termékeny esőt, fogadja azt és tökéletesítse az emberiség boldogítására. Az írás szerint ugyanis „a Lélek gyümölcsei pedig ezek: szeretet, öröm békeség, türelem, kegyesség, jóság, hosszú tűrés, szelidség, hit, szerénység, megtartóztatás, tisztaság.”

De nemcsak a kereszténység tanítja ezt így, már az ó kor pogány bölcsői hasonló szellemben nyilatkoztak. Aristoteles például azt mondja, hogy nem azon igazság voltaképpen s föltétlenül tökéletes erény, mely önmaga által s önmagára nézve tesz mindent, hanem az, mely mások hasznát s előmenetelét is igénybe veszi. És ugyanezen okra nézve — írja ő tovább — ezen egy erény minden más erények anyja és királynéja; még az est vagy a hajnali csillag sem ébreszt magára nézve oly csoda

szépséget, mint ez egymaga. Az igazság minden erényt önmagában tart, tehát azért tökéletes erény, mivel minden erény ő belőle fejlődik ki és továbbá azért, mivel aki magáévá teszi, az minden erényt gyakorolni s magát kiművelni képesnek mutatja.

Igaz, hogy az igazság érvényre juttatása sokszor igen nehéz, saját érdekeinkkel, egyéb törekvéseinkkel jövünk ez által összeütközésbe, de hát épen ezért szép és magasztos az igazság és azért nagy az érdeme annak, mert nehéz és megerőltetésünkbe kerül. Innen van, hogy az igazság a legnagyobb jellemek tulajdona volt, mert csak az képesíti a nagy tehetségeket nagy tettek az emberiség érdekében.

Habár maga a teljes és tiszta igazság soha sem lehet — sajnos — a mi birtokunk, inkább csak a törekvés annak birtokára a mienk, mindazonáltal úgy a köz-, mint a magánélet alapjául kell, hogy az szolgáljon mindannyiunknak.

Ha a közéletben nem a pártszenvedély, a családi és egyéb összeköttetések, a személyi tekintetek uralkodnak, hanem a közjónak előmozdítása, a „győzzön mindig a jobb” elve, ha az egyéni élet körében az önuralom és a felebaráti szeretet elvei érvényesülnek s a mellett, hogy kiki saját

TÁRCZA.**Tavasza a temetőn.**

A temető-kertben gyöngyvirágok nyílnak,
 Új élete támad mohosodó sírnak,
 Mely feledve volt már;
 Fülemlüle dal zeng leveles zöld ágon,
 E beszédes himnusz hallani úgy vágyom!
 Ez a mennyből küldött diadalmi zsoldár.

Hol a hervadásnak volt kibontva szárnya
 S szürke hamu hull rá a lobogó lángra
 S kísért örök alkony:
 A halál mesgyéjén tavasz röpönt végig,
 Alleluja zendül fel a magas égig
 S akkordja otthagzik el a sok sirhanton.

Ki még életpályám delelőjét járom
 S bizva csüggök csábos, fénylő napsugáron,
 Ide hozott léptem;
 Tavasz hasadása, virág virulása
 Köszönt itt, hol ezer remény el van ásva,
 Életem, halál, hát tőled minek féltsem?

Hiszen ha szívem majd gyönyörre nem dobban
 S hervadó virágként itt fekszem a porban
 S té ölelsz át engem;
 Galamb nevetése lesz altató-dalomb,
 Oda lenn tavaszról, virágról álmodom
 S fenn a magas égben fényben fürdik lelkem!

LÉVAY MIHÁLY.

A gyógyforrás.

Mucsaházy Muesay Dániel közbirtokosnak sok adósága vala s közel állt a bukáshoz. A hitelvezők közzivű emberek voltak és a legszebb ígéretek is hidegen hagyták őket; pénzt akartak látni, különben megszólaltatják azt az ismeretes dobót, melynek pergése tudvalevőleg a halálharang kongásánál is rettenetesebb.

A sok álmatlan éjszakában Muesay uramnak egyszer az az ötlete támadt, hogy birtokán fürdő helyet rendez be, a mi földjeinek azonnal nagyobb értéket biztosít és talán annyi jövedelmet is hajt, a miből legalább a kölcsönök kamatait fedezheti.

A terv nem volt rossz, csak a kivétel körül mutatkoztak némi nehézségek, mert tetszik tudni, a legöregebb emberek sem emlékeztek arra, hogy Mucsaházán vagy környékén valaha gyógyforrások lettek volna.

Ámde ez legkevésbé sem zavarta meg Muesay uram tervét. Ha nincs, hát lesz! gondolá — és a közel patakhöz földalatti csövet vezetett, a melylyel aztán oly természetűen eljuttatta az eredeti forrás víg bugyanását, hogy a legtapsztaltabb vándort is félre vezethette volna.

De ez még nem volt minden. A forrásnak gyógyhatásúvá kellett lennie, a mi azonban már könnyebb volt; nem kellett hozzá annyi furás, se munka, se eső, elég volt egy egyszerű levél, melyet bizonyos szakértői körökhöz intézett, kiket felkért, tegyenek látogatást pusztáján, hogy bemutathassa nekik a kies helyet, melyre oly nagy hivatás vár a szenvedő emberiség érdekében.

A szakértői körök meghívott képviselői igen

meg voltak elégedve kirándulásuk eredményével, mert daczára annak, hogy sokat ittak, egyiköknek sem okozott fejfájást az ital a miről bátran lehetett annak hamisítatlanságára következtetést vonni. A mucsaházi víznek ama jó tulajdonsága, hogy a borral össze nem keveredett, teljes elismerését vívta ki a tudós vendégeknek, kik peccsés irattal bizonyították, hogy hét vármegyében olyan vizet nem találnak, mint Mucsaházán, stb. stb.

Több nem kellett Muesaynak. Másnap egész Mucsaházán és a körülötte levő viágrészekén mindenütt tudták a nagy eseményt és a vidék köszvényes és csuzos emberei végtelenül megörültek a fölfedezésnek.

Csak Gyergyó komának nem tetszett a dolog. Alkalmasint irigyelte Muesay szomszédjától ezt a jövedelmi forrást és egy szép napon beállit hezzá győztes ábrázattal.

— No, valóban örvendek, hogy ily jókedvűnek látlak — jegyzé meg Muesay kezét nyujtva titkos vetélytársának.

— Már hogy ne örülnék, mikor van okom jókedvűnek lenni!

— Talán fiad született?

— Nem a, hanem gyógyforrást fedeztem föl száz ötven lépésnyire a rékási tanyámhoz és oly tömegesen bugyog ki belőle a drága nedv, hogy egy negyedóra alatt a Rókus kórház összes betegeit lábra tudnám állítani vele.

— Aztán miből tudod, hogy gyógyviz? — Kérdé gyanakodólag a szomszédától.

— Hát csak úgy gondolom, mert olyan az ize, mint az éretlen birsalmé.

érdekeit előmozdítja, nem feledkezik meg mások jogos igényeiről sem, akkor méltán ünnepelhetjük a piros pünkösdi ünnepében az igazság eljövételét.

S Z I N H Á Z.

Műkedvelői előadás.

A helybeli iparos ifjuság folyó hó 14-ikén tartotta előadását az Abonyi Lajos szobor alap javára.

Színre került Szigethy József „Viola” című 5 felvonásos népszínműve. — A választás bizony igen nehéz darabra esett, mert ez a népszínmű annyira túltömött drámai részletekben, hogy a darab sikere a drámai részek jó előadásában fekszik. Már pedig ilyen darab nem műkedvelőknek való. Jól teszik tehát iparos ifjaink, ha jövőben a drámai jelleget nélkülöző népszínművek kultiválása mellett maradnak, hol tehetségüket — mint azt már bemutatták — jól és előnyükre érvényesíthetik.

Nagy hátrányára volt az előadás sikerének az is, hogy II változából állott s a közönség csaknem megunta a sok és hosszú felvonás közöket.

De térjünk át a szereplőkre:

Viola (Szatmáry Kálmán) jól megválasztott alak s talán az egyedüli, ki drámai tehetséget árul el. Maszkirozva igen jól volt, organuma kellemes, mozgása ügyes, egyes jelenetekben kifogástalanul játszott, de azért nagy fáradságába került a nehéz drámai jelenetek megjátszása. — Violáné (M. Varga Terézia) igen szépen, érzéssel játszott, hanem azért egyes helyeken hiányzott játékaiból a betyár feleségét feltüntető tűz, dacz. — Peti, cigány (Vörös László) a műkedvelői előadásokból már igen jól ismert alak, fesztelen játékaival, ügyes komikumával folytonos kacagásban tartotta a közönséget. — Csilla betyár (Csibor Pál) szép színpadi alak és kellemes hangja van. Énekléseit többször megüjrítették. Keni házy (ifj. Molnár István) rövid szerepében kitűnő volt, kár, hogy nagyobb szerepet nem kapott, melyben tehetségét jobban érvényesíthette volna; igen jól játszotta a részegét, mit Nyúzó (Halmi Ferencz) kevésbé jól tudott megjátszani; komikus hatást különféle kéz és lábrágtatással igyekezett elérni. Más különben meglátszott benne a törekvés és a jó akarat és elég jól megfelelt szerepének. — Ákos (Halmi Károly) csinos megjelenésű alak volt; ügyes, otthonos játékaért dícséretet érdemel. — András betyár (Füredy Károly) egyike volt a legjobban maszkirozott alakoknak; délczag természetével pompás betyár volt. — Tengeliné (Gyarmati Tereska) igen jól játszotta szerepét s nyílt színen is megtapsolták. —

— Ez még nem elég bizonyíték.
— Én is gondoltam és ép azért jöttem te hozzád.
— Ahá! értem, hogy vizsgáltassam meg szakértők által.

— Ühüm, nagyon leköteleznél.
— Szívesen komám, nagyon szívesen.
Gyergyó uram távozott és Mucsay gúnyosan tekintett utána.

— No hiszen majd adok én neked szakértői véleményt. Tudom, hogy nem telik öröme a vegyelemzési kimutatásban, mormogá, öklét izgatottan szorongatva zsebében.

Néhány nap múlva a szomszéd egy lepecsételt palackot küldött Mucsaynak. A palackban víz volt és a mellékelt levélben arra kérte a szomszédot, hogy minél gondosabban vizsgáltassa meg a vizet, mely az új forrásból ered.

Mucsay legjobban szerette volna a palackot földhöz vágni, úgy félt a konkurrencziától, de hát ezt még sem tehetette, mert attól tartott, hogy a szomszéd maga vizsgáltatja meg a vizet.

Pár nap múlva a szakértői vélemény elkészült. Által is adta a szomszédnak az iratot, melyben csalhatatlan vegytani szabályok alapján ki van mutatva, hogy az új forrás vize a lehető legrosszabb, hogy olyan mérges, mint a cziankáli, hogy egy liter elegendő három vármegye megmérgezésére és ennél fogva embernek és állatnak ártalmára lévén úgy ivásra, mint feredezésre egyaránt alkalmatlan.

— Igaz-e ez az irás? — Kérdé Gyergyó a szakértői véleményt zsebéből kihuzva.

Réthyné (Gergely Annuska) elég jó alispánné volt és bátor fellépéséből, fesztelen mozgásából ítélve még igen jó műkedvelő lehet belőle. — Vándori (Gelcz Lipót) igen ügyesen, otthonosan játszott, kár hogy egyes helyeken hadarta a szerepét. — Macskaházy (Piros Béla) igen szép alak volt, de a színpadon még nem tud eléggé mozogni, — főérdeme, hogy szerepét jól tudta és szépen hangsúlyozott. — Vilma (Varga Erzsike) csinos külsejével kellemes benyomást tett a közönségre. — Lezig (Molnár György) jó komikus alak volt, kár hogy kissé túlzott, mi érdemből sokat levont.

A többi szereplők is, mint Búzás Dániel (Tengeli), Siller Emike (Liptákné), Szatmáry Károly (Mócsi), Rimóczy Lajos (Paudurhadnagy), Motnár Ilonka (szakácsné), Homokos László (Czifra betyár), Csizmadia Károly és Rimóczy Béla (hajduk), Danczay György (Pista fiú) elég jól játszottak.

A rendezés kifogástalan volt s az előadás sikeréért elismerést és dícséretet érdemelnek Dobozy Kálmán és Máthé Jenő rendezők, kik fáradhatlan odaadással és buzgalommal tanították be a műkedvelőket.

Hogy a hosszú felvonás közöket a közönség nem unta meg, az érdem Völgyi Jósikát illeti zenekarával, ki jó kedvvel játszotta a szebbnél szebb zenedarabokat.

Előadás után az ipartestület helyiségeiben a műkedvelők részére táncmulatság volt, mely reggeli 6 óráig tartott.

Ennyit az előadás erkölcsi oldaláról, az anyagáról a hírek között számolunk be.

SZEMFÜLES.

Disz huszár-gyakorlat Abonyban.

A cs. és kir. 13-ik Jász-Kun huszárezred 6-ik százada Abonyban a gyakorló-téren május hó 17-én rendkívül szép, szemet és szívet gyönyörködtető és élvezetet nyújtó látványosságot rendezett. A huszárok és altisztek lovaik és saját képességeiket mutatták be a karddal való vágás-szúrásban és az akadályok ugratásában.

Gyönyörű látvány volt, a midőn a rohanó lovas a felöltözött álló babát megvágta; ha muszka vagy német ellenség lett volna, bizony ketté vágja. Mások oszlopról egy török fejet szúrtak le rohanó lóval szaladva; majd a földön fekvő kitömött alakokat szurdosták. Mindhárom gyakorlat nagy ügyességet, biztos ülést a nyeregben, a lovak jó vezetését feltételezi, mert ez utóbbiak félnek leginkább a bábuktól, ösztönük hajtja azt kikerülni. Majd ugratás következett és pedig azokkal a lovasokkal, kiknek lovai nehezen ugranak az akadályoktól félnek; és úgy ezek, mint a jól ugró lovak és az altisztek ugratásai is, a korlát, eris bank, mélység, deszka korlát, sövény korlát, vizes árok, kettes árok, földsáncz, vizes

— Hogyne!
— Ejnye, valóban nagy kár!
— No vigasztalódjál, szólt Mucsay.
— Miért?
— Hát nem lehet mindenkinek a földjében gyógyforrás . . .

— Persze, hogy nem;
— No ez szép, hogy magad is belátod és nem lamentálsz a szakértők ellen . . .
— Nincs is reá okom.
— Hát nem sajnálsz, hogy napokig hasztalanul ásattál?

— Nem, hiszen jó vízre akadtam.
— De hiszen hallottam a szakértők véleményét?
— Hallottam, csak hogy az nem szól az én vizemről.

— Hát kiéről?
— A tiedről, komám.
— Az enyémről? — Kérdé Mucsay megdöbbenve.
— Persze.

— Ugyan ne bomolj; hiszen a te vized volt, melyet hozzám küldtél . . .
— Ellenkezőleg, a tied volt az, mert a te forrásodból merítettem . . .

Mucsayt majd a szél ütötte meg ijedtében. Le volt álcázva és a szakértőket, kiket még kevéssel azelőtt borban fűrésztetett, most szerette volna megfojtani az általuk megszakértelmezett gyógyvizben.

árok és sövény együtt, mind gyönyörűen sikerültek. Lepotyogás egészben 2 történt, de ezek is felugrottak és végig csinálták az akadályok ugratását.

Vége a század gyakorlat egyes mozdulatai mutattattak be, a melynek keresztül vitelénél nyugodt kéz, büszke tartás és kitűnő gyakorlásban gyönyörködhattunk.

A szépen, zászlókkal és lombokkal körülkerített helyen úgy városunk színe-javát, mint a járás intelligens közönségét láttuk együtt, de bár nem volt sem meghívó, sem plakát, csak úgy özőnlött ki a nép és gyönyörködött sok abonyi földmives fia ügyességében.

A gyakorló-tér magasabb pontján egy nagy sátor volt emelve, mely előtt ki volt téve a sok nyereménytárgy, több 90 darabnál, mind huszárt gyönyörködtető dolgok, pipák, kések, gyufatartók és 2 drb óra, pénz arany, ezüst.

Sajnos, hogy a szép gyakorlat végleg be nem volt fejezhető, mert zápor jött.

Este volt a dijkiosztás, a melyet a századparancsnok szeretetreméltó neje, Reinle Jánosné úrnő Ö Nagysága intézett el magánlakásukon.

Az altisztek közt díjat nyertek a következők:

Az első díjat Lőrinczi Illés őrmester Stefi nevű lovával, második díjat Rigó Pál káplár Rezeda nevű lovával, harmadik díjat Bakos István káplár Sehnepf nevű lovával, negyedik díjat Kozák György szakaszvezető Proportió nevű lovával. Az altisztek összesen 16 drb díjat kaptak. A jól ugró lovak közül a 4-ik czúgban lévő Kecskés Péter fűhrer nyerte az első díjat, Rippler nevű lovával, a másodikat az első czúgbeli Dér János huszár Kalandor nevű lovával, harmadik díjat a 3-ik czúgból Szélli János huszár Sári nevű lovával, a negyedik díjat a második czúgból Bendó Illés huszár Religio nevű lovával.

A rosszul, nehezen ugró lovak osztályánál az első díjat nyerte Sebestyén László huszár Riezi nevű lovával, a másodikat Endrédi Károly huszár Rebru nevű lovával, a harmadik díjat Lukács Sándor huszár Operett nevű lovával, a negyedik díjat Kovács Sándor huszár Maledetta nevű lovával.

A díjak kiosztása után Fűhrer kapitány, aki az egészet rendezte Korossy főhadnaggyal és a díjak legnagyobb részét is adta, a legénységhez buzdító szavakat intézett és ezzel a mulatság hivatalos része befejezést nyert, hogy a katonák a kaszárnyában, a vendégek pedig Reinle János kapitány vendégszerető házában mulatva töltsék el az estét, mi remekül sikerült is, mert sem huszár, sem vendég le nem feküdt, hanem gyönyörködött a tavaszi nap ragyogó hajnal hasadásán, mert még akkor is szólt a zene.

A rendkívüli élvezetes látványosságért hálás marad Abony és a járás közönsége a rendezőknek; a huszárok pedig örökre hálásan emlékezhetnek a Reinle Jánosné, gróf Szapáry Lászlóné, Adacker Cecília urnők, Reinle János és Fűhrer kapitányok, Korossy főhadnagy, Teszary László főszolgabíró, Rudnyánszky László szolgabíró, ifj. Sivó Miklós urak által adott szép díjakra, arany és pénzjutalomra és a közlegényeknek a mulatsághoz küldött bor és sörre. (TUDÓSÍTÓ.)

MI UJSÁG?

— **Lapunk jelen száma ünnepi melléklettel bir, azért kivételesen hat oldalra terjed.**

— **„Az esküdtbiróság intézményéről”** című cikkünk folytatása mai számunkból tárgyhalmaz miatt elmaradt.

— **Pünkösdi.** A Szent-lélek eljövételének ünnepét üli ma a kereszény világ. Az időszak, melybe esik, megfelel amaz eszmének, melyet ez ünnep kifejezésre juttat. A természet egész új pompájában áll előttünk s mindenfelől a teremtő szeretete és áldása mosolyog reánk. A pünkösdi is az isteni szeretet ama kiadására emlékeztet, mely az apostolok által az egész emberiséget a bátorság, bölcsesség és tudás kincseivel gazdagította. A magyarnak egyik legkedvesebb ünnepe a pünkösdi, azért „piros” előnévvel ruházta azt fel s különféle népies szokással tartja azt meg. — Kívánunk lapunk t. olvasóinak boldog pünkösdi ünnepeket!

— **Eljegyzések.** Rithnovszky Antal helybeli r. k. kántor a hét folyamán eljegyezte magának Laczko Pál uradalmi ügyész kedves és művelt leányát, Margit k. a. t. — Molnár József helybeli iparos polgártársunk eljegyezte magának néhai Wild Ede nyug. posta- és táviráda altiszt leányát, Anna Saroltát.

— **A mi budapesti vendégeink,** a Garay János Társaság tudós tagjai (tanárok és írók) ma pünkösd vasárnapján d. e. a 10 óra 12 percki vonattal érkeznek városunkba. A vasutnál a helyi hatóság nevében Rudnyánszky László szolgáló, az „Aesthetikai Társaság“ nevében pedig Máthé József jegyző, a társaság elnöke fogják fogadni a vendégeket. A helybeli gazdajószág néhány kocsival szintén képviselve lesz a fogadtatásnál. Délben társas ebéd a közönség bevonásával nem lesz, miután vendégeink a vegetarián eszmék előharcosai, az abonyiak pedig — úgy látszik — ez étrend iránt ez idő szerint nem nagy hajlandósággal bírnak. — Visszaindulás Budapestre az este $\frac{3}{4}$ 6-kor induló vonattal fog történni Czegléd-felé. — Valóban lélekemelő, hogy a mai önző korban is vannak még férfiak, akik tisztán eszményi céloknak áldoznak minden anyagi haszon vagy kellő méltánylás reménye nélkül. Isten hozza őket közénk!

— **Thewrewk Árpád.** Egyik vendégünk és felolvasónk lesz a mai irodalmi délutánon a Casinóban ez a derék tudós író, aki a Garay János Társaság alelnöke s akinek életrajzi adataiból néhányat a következőkben sorolunk fel: Szül. Pozsonyban 1839. a budapesti egyetemen a klasszika filologia hallgatója volt; gymn. tanár volt Eperjesen, Pozsonyban és Budapesten, majd a reáliskolához ment át. Külföldre nagyobb tanulmányutakat tett. 1874-ben görög szüneti tanulmányainak érdekében felkereste Olaszországot, majd Németországot utazta be, ahol Berlinben felfedezte II. Lajos magyar király legrégebbi (nürnbergi) arcképét. Igen sok munkája jelent meg a sajtóban; legelterjedtebbek „Latin némi szabályok magyar versekben“, „Német tan- és olvasókönyv“ „Magyar nyelvbüvelőtök“ stb. Az önálló munkákon kívül nagy tevékenységet fejtett ki a tudományos folyóiratok és a napi sajtó terén; 1885—86-ban szerkesztette a „Haza és külföld“ cz. tudományos és kritikai folyóiratot, melynek a főváros budai részének magyarosítása körül szép feladat jutott. Legyen üdvözölve ez erős nemzeti érzésű tudósunk városunk falai között! — Nem tartjuk érdektelen itt megjegyezni, hogy e tudós tanár atyja körülbelül 42 évvel ezelőtt az alföldön tanulmányutat tévén, Huszár Antal jelenlegi abonyi apátplebánosnál, mint akkor kécskei lelkésznel is megfordult s a többek között kijelentve, hogy a közjósláshoz ért, megjövedelte, hogy házigazdája sokáig fog élni és kitüntetésben is részesül. Ami, mint tudjuk, mindkettő be is teljesedett.

— **Meghívó.** Amint már lapunkban jeleztük, a „Garay János Társaság“ ma délután a „Casinó“ helyiségében felolvasást tart, a melyre a következő értesítést adta ki: „Meghívó. A „Garay János Társaság“ (tudományos-irodalmi társaság) ama határozata értelmében, hogy havi nyilvános fölolvastatásainak egyrészét vidéken fogja tartani, van szerencsénk értesíteni, hogy május havi ez üléseink f. hó 21-én (pünkösd vasárnap) $3\frac{1}{2}$ órakor Abonyt, az ottani „Casinó“ nagytermébe lesz. Tárgysorozat: I. Elnöki megnyitó (Szászvárosi V. Jenő tanár, elnöktől). 2. Aeneas Sylvius, (későbbben II. Pius pápa) mint író, nevezetesen ennek „A két szerelmesről“ szóló beszélyének ismertetése“ (Az 1899. április 9-én tartott székfoglalónak folytatása). II. rész: Aeneas Sylvius e beszélyének kölcsönvételeiről. III. rész: E beszély eddigi magyar átdolgozóiról. (Dévay József állami hivatalnok r. tagtól). 3. „A boldogság“ és „A nihil“ (két költemény) (Viz Zoltán abonyi h. plebános, az „Abony“ szerkesztője, r. tagtól). 4. Kinek parancsára végezték ki 1871. május 24-én Darboz párisi érseket? (A párisi „Commune“ legiszonyúbb tette) (Ponori Thewrewk Árpád főreálisk. tanár, alelnöktől). Kelt: Budapest. 1899. május 12. Kitűnő tisztelettel a „Garay János Társaság“ (tudományos irodalmi társaság) titkári hivatala II. Tölgyfaúton 22. emelet. Jegyzet: Társaságunk elnöke ugyan- csak Abonyt, pünkösd vasárnap d. e. 11 órakor a kath. körben „A boldoguláshoz vezető út“ címen közgazdasági előadást fog tartani, ezért indulunk a reggeli vonattal. Ama tagtársunk vagy vendég, ki reggel nem érkezik indulni, az a 12 óra 5 perckor induló személyvonattal mehet, csak-hogy ekkor nem részesülhet külön fogadtatásban.“ — Reméljük, hogy az értelmiség minél tömegesebb megjelenésével fogja a társaság fáradozása iránti tartozását leróni!

— **Keresszt-szentelés.** F. hó 28-ikán (Szentháromság vasárnapján) délután lesz a Schweiger-féle földön, a paládicsi út mentében megáldva egyházi szertartással egy fakereszt, amelyet ott Szent György czeglédi lakos vallásos buz-

góságból saját költségén felállított. Amint tudjuk, a jelzett időben több kocsi fog a hivek rendelkezésére állani, hogy akik jelen akarnak ienni az ünnepélyen, eljöhessenek.

— **Ujjonczozás.** Az idén az „ex-lex“ állapot folytán különösen nálunk márczius középeről jó messzire elvetetett az ujjonczozás. No de annál jobb lesz reájok az idő s a szokásos danolászás, a mely ilyenkor a város csendes falai között felhangzik, jobban megfelel az éltető május hangulatának. A sorozás május 25-ikén reggel 8 órakor veszi kezdetét. Ezen napon vizsgálat alá jön Abony mind három korosztálya. Május 26-án Ujszász, T.-Szele, T.-György; május 27-én Tószeg, Rékas, Karajenő; máj. 29-én Törtel, Kocsér községek mind három korosztálya.

— **Színházi jelentés.** Meglepve olvastuk az alább közölt jelentést, mely szerint Micséy György, aki csak e hó 11-én kezdte meg egyelőre 24 előadás tartási szándékkal Czegléden előadásainak sorozatát, május hó második felében hozzánk jön szintársulataival. — Különben maga a jelentés ekkép hangzik:

Tisztelettel értesitem Nagy-Abony város és vidéke n. é. közönségét, hogy minden színpadi műfajra szervezett szintársulatom és saját zenekarommal előadásaim sorozatát 1899. évi május hó második felében „A bolond“ hírneves operette újdonsággal kezdem meg. Ez idény alatt a következő újdonságok kerülnek színre: Babona, Boyssi boszorkány, Menyországhoz, Michu linyok, Balek, Coulisset ur, Vegrehajót, Hálókosok ellenőre, Gavo Minárd és társa, Gyurkovics leányok, Himfi dalai, Sárdi ház, Áruló, Bünső, A fegyencz milliója, A titok, A görög rabszolga, A fehér eszre stb. — Társulatom névsora: Nők: M. Bácskay Julesa népszimmi énekesnő, Sz. Tomori Melisa opera és operett énekesnő, F. Bares Aranka opera és operett énekesnő, Koppán Margit szubrett énekesnő, Kürthy Sárika hősnő, Vajda Iлона naiva és szubrette, Tordai Etel szubrette és társalgási színésznő, Aitner Ilka drámai anya és társalgási, M. Nagy Mari komika: Pataki Anna, Pataki Vilma, Pataki Iлона, G. Huber Anna, Hegyi Janka segédszínésznők. Férfiak: Rajz Ödön művezető, hősszerelmes és bonvivant, Fűredi Károly társalgási színész és titkár, Ferenczi Károly rendező, buffó és komikus, Szentés János rendező, buffó és kedélyes apa, Gömöri Jenő komikus és naturbürc, Békefi Lajos operett tenorista, Kemény Lajos baritonista és szerelmes, Kardoss Ede bonvivant, lyrjai szerelmes, Szilassy Imre apa és jellem, Szabados László segéd komikus, naturbürc; Tóth Lajos, Parlagi Lajos, Marosi Simon, Ballay Imre segédszínészek; Huber Miksa karnagy és teljes zenekar, Markó Elemér sugó, Deák Gyula festő, Bálint István főruhafáros, Hevessy Mihály kellekes, Tassy Lajos díszítő és szolga. — A berletár 12 előadásra: I. rendű korszék 10 frt. A berletet Fűredi K. titkár kezeli. Tisztelettel: Micséy György, Kecskei törv. hat. város színházának igazgatója.

— **Országos vásár.** Helységünkben f. hó 28-ikán azaz jövő vasárnap fog a májusi vásár megtartatni, mely kedvező idő esetén igen látogatottnak ígérkezik. Ra is fér úgy gazdáinkra, mint iparosainkra egy kis pénzforgalom.

— **Majális.** A lapunk mult számában már jelzett mulatság, melyet pünkösd hétfőjén ad a helybeli Kath-Olvásó Egylet Teke-Társasága, igen sikerültnek ígérkezik az előjelekből, miután általános a közönség körében iránta az érdeklődés s valóságos monstre-mulatság lesz belőle, ha — az időjárás az ég kegyelméből megengedi. Maga az ezen alkalomból kiadott meghívó ekkép hangzik: Az abonyt „Kath. Olvasó-Egylet“ kebelében alakult „Tekéző-Társaság“ 1899. évi május hó 22-én (Pünkösd másodnapján) Mélt. Harkányi F. báró úr erdejében a „Kath. Olvasó-Egylet“ házvételéből eredt adóságának törlesztésére zártkörű majális rendez, melyre kívül címzett urat és családját tisztelettel meghívja a rendezőség. Belépti-díj: Személyenként 1 korona, családjegy (3 személy) 2 korona és 40 fillér, családjegy (4 személy) 3 korona. Kivonulás d. u. 3 és $\frac{1}{2}$ órakor. Előzetes rossz időjárás esetén a mulatság a helyi laphan közönségét más alkalommal tartatik meg; esetleg rögtön támadt kedvezőtlen időben a mulató közönség részére helyiségről gondoskodva lesz. Felülfizetések köszönettel fogadtatnak és hirdapilag nyugtáztatnak. — Megjegyezzük a rendezőség nevében, hogy akik meghívót nem kaptak, de arra igényt tarthatnak, ez iránt forduljanak Veverán István tanító urhoz, aki készséggel fog a jogos kívánságnak eleget tenni.

— **Műkedvelői előadás.** Az Abonyi Lajos szobor alap javára tartott műkedvelői előadáson az összes bevétel 156 frt 96 kr. volt. Kiadás volt 86 frt 96 kr., a jótékony célra maradt 70 forint. — Felülfizettek: özv. Márton Ádámné 3 frtot, Antos Béla, id. Gaál Gyuláné 2—2 frtot, Szánthó Elek 1 frt 50 krt, Führer kapitány 1 frt 40 krt, Bartók József, Kostyáni József 1—1 frtot, Hoy Nándor Szabó Daniél, Szarka Soma 50—50 krt, özv. Márton Ferenczné 40 krt, Lukács Gyula és Véli Miksa 20—20 krt. — Az előadásra minden jegy elkelt s a színház zsűfö-lásig tele volt. — Nem mulaszthatjuk el e

helyütt és elismerésünket nyilvánítani úgy a műkedvelők, mint a színházi közönség előtt azért, hogy Abonyi Lajos emlékét kegyeletben tartják.

— **Az országos képviselő-választók névlajstroma** a hét folyamán elkészült. E szerint a legközéletibbi esetleges választásra Abony 607 szavazattal bír, tehát 3-mal van több választó az idén, mint a tavalyi összeíráskor.

— **A nyomor halottja.** Május 15-én a kora délutáni órákban a kőbányai fehér-ut egyik ákáczfáján a járókelők egy embert láttak lógni. Nyomban levágták a kötélről, de már későn volt, mért a szerencsétlen már meghalt. A nála talált iratokból megállapították, hogy V a n á s z J á n o s abonyi születésű 47 éves kötőrő, akit valószínűleg nyomora kergetett a halálba. A bonczoló intéletbe vitték.

— **Támadás.** Molnár Jenőné Vajász Erzsébet kádi tanyai lakost Kelemen Zsuzsanna ugyanottani lakos egy téstanyujtó fával ok nélkül megtámadta s neki veszedelmesszerűséket okozott.

— **Fegyelmi vizsgálat.** Törtel előjárósága ellen Tóth József kir. tanfelügyelő előterjesztésére megyénk közigazgatási bizottsága az iskolai mulasztások hanyag kezelése miatt elrendelte a fegyelmi vizsgálatot. Közül járnak már hozzánk!

— **Új plebánia-épület.** Ujszászon a br. Orczy és gr. Dessewffy kegyuraság nagyszabású, modern plebánia-épületet emelget a régi helyén, mely mindenben méltó lesz a kegyuraság által már régebben épített ritka szép templomhoz.

— **Kanyaró.** Ujszászon a kanyaró miatt 4 hét előtt bezárt iskolákat még ma is zárva kell tartani, mint levelezőnk írja, mert a járvány nem szűnt meg a gyermekek között.

— **Harmadszor is kötél.** A királyi tábla tudvalevőleg már kétszer feloldotta a kecskeméti kir. törvényszék azon ítéletét, amelylyel Antal Szitár Pált, az új-kécskei kétszeres gyilkost kötél általi halálra ítélt. Az újabb végtárgyalást, most már harmadizban, e hó 10-én tartotta meg a kecskeméti királyi törvényszék s a beszerzett újabb bizonyítékok és potlások után is az lett az eredmény, hogy a kegyetlen rablógyilkos Antal Szitár Pál harmadszor is kötél általi halálra ítélt.

— **Földbirtokos-egyesület** van Nagy-Kátán, mely e hó 7 ikén tartotta évi rendes közgyűlést. A jelentésekből kitűnik, hogy ez egyesület nagy haszonnal működik, mert I. minőségű árut kapnak tagjai vételeiknél, minden nyereszedés kizárásával s a tömeges vételnél fogva olcsón; eladásainknál pedig a termények árát szabályozza, amennyiben az egyesület a tagok terményeit összekötésével fogva mindenkor a legmagasabb börzei árfolyamon képes értékesíteni s tagjait mindenkor a budapesti árakról tájékoztatja, minél fogva tudatlanságból terményeit áron alól nem adja.

— **A szőlőtelepítés terjedése.** Czegléd város folyamodványt adott be a földmivelügyi miniszterhez, hogy a mintegy 25-30 kat. holdnyi városi erdők kiirtását szőlőművelési célra engedje meg. Annál inkább remélik, hogy a miniszter e terv ellen nem fog akadályokat gördíteni, mert a város tavaly 65 kat. új erdőt ültetett. A kiirtott erdőterületek egyeseknek fognak eladatni, hogy abba szőlőt ültessenek.

— **A tanító vizsga dija eltörölve.** Nagyon emberiesen járt el a közoktatásügyi miniszter, midőn egy mostanában kiadott rendeletével a tanító és óvónőképző intézetekben eddig szedett vizsgadíjat eltörölte, miután ez sok jelöltnek igen terhes volt. Illetékes körökben bizonyára örömet fog e rendelet szerezn.

— **Visszavett levelek frankó díjnak visszatérítése.** A levelező közönség és az üzletvilágra nézve nem csekély jelentőségű az intézkedés, a mit a kereskedelemügyi miniszter tett legújában azon esetekben, midőn a feladók az immár feladott, de még nem továbbított levélküldeményeiket bármily oknál fogva vissza akarják venni. Az eddig követett eljárás szerint a postára adott, de még el nem küldött levelek lebélyegzett, tehát érvénytelen frankójegyvit visszavétel esetén a postahivatalok sem új frankójegyekkel becserelni, sem pedig a megsemmisített frankójegyek ellenértékét az illető feladófélnak visszatéríteni kötelesek nem voltak. A postahivataloknak legújában kiadott utasításban azonban gondoskodva van, hogy olyankor, midőn a feladó a feladott levelét vissza akarja venni, a posta levélküldemé-

nyeknél és postautalványoknál a bélyegeken lerótt viteldíjat 1/5-rész levonás mellett — visszatéríteni köteles. A visszavett pénzeslevelek és csomagok után fizetett díj visszatérítésénél a levonás darabonként 10 és 15 kr. A díjvisszatérítés iránt bélyegmentes kérvényben (levélben) a felvevő postahivatalhoz kell fordulni.

— **A jégbiztosítás,** amint értesülünk, gazda-szövetkezet utján nagyon sok nehézségbe ütközik s azért újabb tervezet szerint az eddig fennálló országos magyar kölesönös biztosító szövetkezet lenne oly helyzetbe hozandó, hogy alapjának jelentékeny emelésével a tűzágazaton kívül a jégbiztosítással is foglalkozhassék. E terv, a mely a kormány részéről is számíthat támogatásra, annál nagyobb rokonszenvvel találkozik, mivel a szövetkezet már birtokában van egy teljesen megbízható vidéki hálózatnak s így megfelelhet a reá várakozó feladatnak.

— **A szegedi mezőgazdasági kiállítás** iránt az ország gazdaközönségében mindenfelé nagy az érdeklődés. A kiállítást a gazdasági egyesületek országos szövetsége rendezi és szeptember elején már meg is nyitja. A kiállítás látogatói számára kedvezményes vasúti menetdíjakat eszközöltek ki és sorsjegykibocsátási engedélyt is kaptak. Az alföldi városok nagy buzgalmat és áldozatkészséget fejtenek ki a szegedi mezőgazdasági kiállítás sikerének biztosítása érdekében. Legutóbb Hodmezővásárhely város törvényhatósága a kiállítás céljaira 200 forint tiszteletdíjat adományozott; Cegléd, Nagy-Kőrös, Hodmezővásárhely, Szabadka, Baja és Halas városok pedig elhatározták, hogy gyűjteményes kiállításokat fognak rendezni. A kiállításnak kétségtelenül legérdekesebb részei közé fog tartozni a gyűjteményes kiállítások csoportja, amelyben az alföldi nagyobb uradalmak a maguk gazdaságainak termékeit és gazdálkodási rendszerüket, az alföldi gazdasági egyesületek és vármegyei és városi hatóságok pedig a hatáskörükbe eső terület kisczárjainak terményeit és gazdálkodási rendszerét fogják bemutatni. Az összehasonlításnak oly bő anyaga fog ezekben a gyűjteményes kiállításokban föllátni, amelyeknek gazdasági haszna szinte kiszámíthatatlan. Eddig Pallavicini Sándor őrnagy, Chottek gróf, az esztergomi főkapitány, Teleki Arvéd gróf, Teleki László Gyula gróf, a pestmegyei, torontáli, szabolcsi, bácsbodrogmegyei, temesi, aradi, németcegyenyai, hodmezővásárhelyi, zentai gazdasági egyesületek, továbbá Baja, Szabadka városok jelentettek be részvételüket.

— **Állatirtó mérgek eladása.** Mint-hogy számos esetben előfordult, hogy a kártékony házi és mezei állatok kiirtására szolgáló mérgek eladása körül oly eljárások vannak gyakorlatban, a melyek a fennálló szabályok figyelmen kívül hagyásával egyfelől nagyon megnehezítik, másfelől nagyon is könnyűvé teszik az ily mérgek beszerzését, a belügyminiszter most valamennyi törvényhatósághoz körrendeletet intézett, a melyben elrendeli, hogy az állatirtó mérgek eladása ugy a gyógyszerárakban, mint az erre jogosított üzletekben csak az illetékes elsőfokú rendőri hatóság engedélye alapján történhetik. Ez a hatóság köteles azt engedélyezési iratban a kérelmező egyén megbízhatóságát, a kért mérgek minőségét, mennyiségét szám és szószerint kitüntetni. Élelmiszerek elárúsításával foglalkozóknak egyáltalában nem adható ily engedély. A patkányoknak és egereknek mérgezőszerekkel történő kiirtásával üzletszerűen foglalkozók szintén csak hatósági engedély alapján szerezhetik be esetről-esetre a mérgező szereknek annak kikérése alkalmával azt is kitüntetni, hogy a mérgezést hogyan, mikor és hol akarják fogatosítani. Aki e rendelt határozmányait megszegi, 15 napig terjedhető elzárással és 100 forint terjedhető pénzbírsággal büntetendő.

— **Eladás.** 23 katasztrális hold első osztályú föld előnyös feltételek mellett szabadkézből eladó. — Bővebb felvilágosítást ad O b l a t h Z s i g m o n d.

— **Eladó ház.** A II-ik kerületben egy szép új ház előnyös fizetési feltételek mellett eladó, esetleg haszonbérbe kiadó. Ugyanott tanítóknak való könyvek eladók. Cím megtudható a kiadóhivatalban.

Gondolatok.

A nő jó erénye által takarja el szive gyöngegeit, miként a rózsá levelei áttal földi el töviseit.

A lelkiismeret a lélek szava, a kívánságok a testéi; nem tőlünk függ, hogy kívánságaink le-

gyenek vagy nem; de tőlünk, hogy azokon uralkodjunk.

Életünk virágai csak tünemények; mennyi hull el gyümölcs nélkül s mily kevés gyümölcs jut tökéletes érettségre!

Csak azt lehet igazán művelt embernek nevezni, ki helyesen gondolkodik, értelmesen beszél s okosan cselekszik.

Hajlandóság szerzi a barátot, a haszonlesés csak társat keres.

Szerkesztői üzenetek.

L. M. Hálás köszönet nagybecsű küldeményeidért. Üdvözlét!
T. A. Helyben. A „Garay János Társaság” feloldásához nincs belépti díj. Minden meghívott szívesen láttatik.

X. Helyben. Az irodalmi társaságok czélja nemes. Ez, amelyről szó van, szintén a magyar műveltségre, az érzelmek finomítására s az erkölcsök nemesítésére törekszik. Különösen pedig a magyaros írók mellett tör lándzsát, nehogy uralomra jusson újból egy oly magyar stíl, minőben a 48-as időkben egy maglódi földbirtokos irt s mely hiteles adatok szerint a következőleg hangzott: „Ha őseink a súlyerők tényezőinek gravitacionális stabilitása magasabb politikájánál fogva az arisztokraczia be nem hozódott volna, ugy az im most leponosított eszmék destrukciójának felkarolásáról nem beszélődött volna annyit a nemzeti kiképződésnek dicsőülési nagy pontján. De miután itten a sokajl készülődő filozofiai munkák beszívódott elveinek szükséges kiszivárogni, hogy a zavaroknak dűbörgős ozeárján valamiképen egy virulatos gondolatszigetnek megtapodhatására juthassunk, — ennél fogva Maglód Pesthez három óra járás!

Mátraverebélyi T. Emerenzia úrhölgynek. Váz. A beküldött dolgozatokat köszönettel vettem s alkalmilag meg fognak jelenni.

Gy. Zs. Ujpest. Vétetett és ime — adatott. Pá!
P. Gy. Budapest. Köszönet az érdeklődésért!

Köszönetnyilvánítás.

Ő Fensége Salvator Lipót főherczeg udvarmesterei hivatala.

Általános Asbestárú-gyár.
Ő császári és királyi Fensége Salvator Lipót főherczeg rendkívül meg van elégedve az asbesttálppal bélelt cipőkkel. Ő Fensége hosszabb gyalog kiránduláson használta e cipőket és érezte, hogy lábai nem fáradtak ugy el, mint más közönséges cipőknél. Küldök egy pár vadász-cipőt, hogy annak a mintájára készítsenek másikat asbesttálppal, ugyanannál a cipésznel s aztán küldjék ide.

Hisszük, hogy e vadász-cipők ép oly jók lesznek és ép oly megfelelők, a mint megfelelők voltak a szalonczipők.

Zágráb, 1898. július hó 8-án.

KRAHL, huszárkapitány.

Magyarország volt miniszterelnöke, a közigazgatási bíróság elnöke, a következőket írja:

Tisztelt Doktor ur!

Az asbestbetéti cipők kitűnőeknek bizonyultak, szilárdan és puhán járok; megszünt minden lábfájásom, ugy hogy — azt hiszem — lábbajom semmi további orvoslást nem igényel.

Szíves tanácsát köszöni
Dánoson, 1897. évi szeptember 17.

6—50

tisztelő híve
WEKERLE SÁNDOR.

Óvjuk lábainkat hidegtől, nedvességtől és meghűléstől.

Nincs többé lábfájás!

Sem tyúkszem, sem izzadós láb, sem bőrkeményedés, sem lábdaganat, sem lábégcs.

Rövid idei viselés után megkönnyebül a járása annak, ki cipőjét dr. Högyes-féle, az egész világon szabadalmazott asbesttálppal béleléssel látja el.

Kettős vastagságú 1 fut 20 kr., egyszerű 60 kr., homoktálp 40 kr., GYERMEKEK ÉL FELE.

Az asbesttálppal bélelés kitűnőségét legjobban bizonyítja, hogy a cs. és kir. közös hadseregnek és a m. kir. honvédségnek eddig 22.500 pár szállítottott.

Széküldés csakis utánvétellel, vagy a pénz előleges beküldése mellett. Felvilágosítások, prospectusok és köszönetnyilvánítások ingyen.

— VISZONTELADÓKNAK MEGFELELŐ ÁRENGEDMÉNY. —

Általános asbestárú-gyár betéti társaság Budapest, VI., Sziv-u. 18.

HIRDETÉSEK

lapunk kiadóhivatalában

JUTÁNYOS ÁRON FELVÉTELEK.

Clayton & Shuttleworth
mezőgazdasági gépgyárosok Budapest Váci-körút 63. sz.
által a legjutányosabb árak mellett ajánlatnak:

Locomobil és gőzcséplőgép-készletek 2 1/2 egész 12 lóerőig, szalmakazalozók, továbbá járgány-cséplőgépek, lóhere-cséplők, tisztító-rosták, konkolyozók, kaszáló- és aratógépek, szénaryűjtők, boronák.

„Columbia-Drill”
legjobb sorvetőgépek, szecskavágók, répavágók, kukorica-morzsolók, daráló, őrlő-malmok, egytetemes acél-ekék.

2- és 3-vasú ekék és minden egyéb gazdasági gépek.

Részletes árjegyzékek kiadatra ingyen és bérmentve küldetnek.

Lincolni törzsgyárunk a világ legnagyobb locomobil- és cséplőgép-gyára.

P Ü N K Ö S D I M E L L É K L E T

A párizsi Commune legiszonnyúbb tette.*

A Commune rémuralma alatt napi renden volt a bebörtönzés és kihallgatás nélküli kivégzés.

A legiszonnyúbb kivégzés kétségtelenül az volt, mely 1871. május 24. a La Roquette nevű börtön udvarán történt.

A halálra ítélték között volt a semmisítő törvényszék elnöke, Bonjean (olv. Bonzsán) Lajos is, a ki néhány nappal kivégeztetése előtt családjának meghatározó levelet írt, amelyben így szól:

„Kijelentem nektek őszinte szívvel, hogy mindazoknak, a kik miatt ez igazságtalan fogságot szenvednem kell, megbocsátok, a mint ohajtom, hogy az Isten nekem is bocsássa meg azon hibákat, melyeket elkövettem. Ne akarjátok megtudni azoknak neveit, akik engem itt fogva tartanak minden igazság és jog ellen, és főképen sohase forraljatok, se nyíltan, se titkon bosszút e miatt . . . Ujra kijelentem nektek ünnepélyesen: szerettem, hogy szívemnek legmélyebb rejtekeit fürkészve nem talállok ott semmi gyűlöletet és bosszú-érzetet sem azok ellen, a kik engem talán életemtől fognak megfosztani . . . Vajha vérem engesztelő áldozatul szolgálna hibáimért és ne hullana senkinek a fejére!

Mily nemes érzés, mely magasztos gondolkozásmód nyilatkozik e levélben! És Bonjean fiai, mint édes atyjok nemes szívének örökösei, ártatlan atyjok halálát úgy bosszulták meg, hogy árva házat alapítottak, hogy abban az elesett communárdok árvái is fölneveltesse.

Bonjean-nak és a párizsi érseknek és a többi négynek a kivégzése május 24. este történt.

Nyolczadfélkor jelent meg ötven communárd kíséretében a börtön igazgatója Lefrangais úr, a ki, mellékesen megjegyezve, hat évet fegyházban töltött vala.

Az 50 ór sorba állván, a börtönfelügyelő először is Darboay (olv. Darboá) érsek zárkáját nyitotta fel és halkán nevével szólította az érseket. „Itt vagyok,” felelé a főpap. Erre Bonjean, törvényszéki elnök zárkáját nyitván fel, ezt szólította elő; azután Allard apátot hívta elő, továbbá Ducoudray (olv. Dükudré) atyát, a Sainte-Généviève iskolának az igazgatóját, azután Clere atyát s végre Degerry (olv. Dögerré) apátot, a Madeleine plebánosát.

Mind a hat halálra ítéltet a börtön udvarára vezették. Utközben őket az örök szitkokkal illették.

Midőn a vesztőhelyre érkeztek, Bonjean a hóhérokra mutatva így szól az érsekhez: Mutassuk meg nekik, hogyan tud egy pap és egy tisztviselő meghalni!

A párizsi érsek előre lépett és az öt gyalázó örökhöz fordulva azt mondta nekik, hogy nem neheztel rájuk. Ekkor két ör térdreest és bocsánatot kért tőle, de a többi örök gúnyolva rántották őket vissza és a halálra ítéltet a legaljasabb módon szidalmazták, úgy hogy az örvezető felháborodva embertelenségökön e szavakra fa-

kadt: „Ti azért vagytok itt, hogy e foglyokat agyonlőjétek, de nemhogy gyalázzátok!”

Ekkor az örök elhallgattak és az örvezető vezényszavára megtöltötték puskáikat.

Először Allard apátnak kellett a falhoz lépnie, a hol rögtön agyonlőtték. Utána a párizsi érsek következett. Utolsó szavai ezek voltak: „Ugy halok meg, a mint éltem, a szabadságért és hitért.”

Mind a hatan szemeiket az ég felé emelve bátran haltak meg.

A falba, melynél a kivégzés történt, a Commune bukása után márvány-emléktáblát illesztettek, a melyre a következő fölírás olvasható:

„Tisztelet e helynek, mely tanuja volt e nemes és szent áldozatok halálának 1871. május 24.

Főméltóságú Darboay György párizsi érsek.

Bonjean Lajos úr, a semmisítő törvényszék elnöke.

Degerry Gáspár úr, a Madeleine lelkésze.

Ducoudray Leo, J. társ. atya.

Clere Alexis, J. társ. atya.

Allard Mihály, a sebesültek segélyegyletének tagja.

Mint hogy a La Roquette nevű börtönt le fogják rombolni s az akként nyerendő nagy területet el fogják adni, hogy bérházak épüljenek rajta: Bonjeannak derék fiai most Páris városának azt az ajánlatot teszik, hogy adják el nekik azt a helyet, hol édes atyjokat öt más ártatlannal együtt kivégezték minthogy ők fiúi kegyelettel e nekik szent helyet fent kívánják tartani. — Páris városának tanácsa eddig nem méltatta figyelemre ez ajánlatot; már pedig nagy részrehajlást árulna el e — communárd érzelmű elemekkel bővelkedő — tanács, ha a márványtáblával megjelölt helyet az ott hatodmagával elvérzett Bonjean fiainak pénzért átengedni vonakodnék: holott a Père la Chaise nevű híres párizsi temetőnek azt a területét, a mely a Commune végső küzdelmének volt a színhelye, az ott elesett communárdok számára örök időkre ingyen engedte át.

Thewrewk Árpád.

A szőlészet köréből.

XXI.

Tudomást szereztem, hogy sok helyen szőlősgazda társaim az idén hosszúra metesztettek.

E tekintetben akarom tapasztalatokon alapuló tanácsaimat röviden kifejteni:

Hosszu metszés biztos termést hoz és ahol a talaj elég erős és a tőkék kivannak fejlődve, nem jár kárral, hanem haszonnal, de vigyázni kell arra, nehogy a tőke haszontalan hajtásokkal kizsarrojtassék s e szerint át kell mennünk az okszerű változtatásra. Ez abból áll, hogy a szálvesszőn vagy a hosszú csapokon azon meddő hajtásokat, melyek a harmadik szemből és azon felül hajtattak, még most május hóban ki kell törni, mert e művelet által támadt sebek tavaszi nedvkeringésnél könnyebben forrnak be, mintha e munka későbbben történik. Ugyisint eltávolítandók a fejből

jött felesleges meddő hajtások; itt hasonlóképen megfontolandó, hogy az ugynevezett ugarhajtások a fej alakjához képest hagyasanak meg, mert ezek szolgálnak jövő évben a szükségcs csapok előállítására.

Továbbá a vesszőn meghagyott termőhajtások a fűrt fölött negyedik vagy ötödik levélen annyiszor bekurtítandók, a hány-szor kinőnek. E bekurtítás neveli a fűrt szemeit és a vessző kiérésre nagy befolyással van, főleg mivel ekép a vessző teljesen beérik és az alsó szemek is teljesen kifejlődnek, a mely processus a jövő termékenységre és generációra is nagy befolyással lesz.

Kubicsek János.

Budapestre postakocsin.

(Soros állapot egy lóval.)

— Irta: **GYÖNGYÖSSY ZS.** —

Húsz évvel ezelőtt posta-expeditor voltam U. helységben; akkor a legegyszerűbb ember is így szólított meg: „expeditor ur.” Ma napság pedig, az állami posta idejében, már alig van ember, aki e szónak még csak jelentését is tudja ez amerikai módra fejlődő községben.

A postamesternő elhalt férje után örökölte a postát s miután ő maga annak kezelését nem ismerte, — állandóan expeditort (kiadó) tartott. Egy sereg leánnyal lévén megáldva postamesternőm, ezen sok kiadással járó körülménynek tulajdonítottam, hogy a postaszállításra a lehető legolcsóbb eszközöket vette igénybe.

Kocsisa, Fejszcs András, már magában is érdekes alak volt. Kis fekete, tagba szakadt zömök ember volt, sűrűn összenőtt szemöldökökkel; még az arca is meglehetősen szörös volt, úgy hogy egy sötét csomóba összegubanczozott arczából csak apró szemei és krumpliformájú orra látszott ki. No de azért a lóhajtáshoz értett, még pedig különösen az olyan excentrikus lóhoz, mint amilyen az ő kezelése alatt levő volt, a mely tulajdonképpen fő hőse alábbi tárczámnak.

Mellesleg megjegyzem, hogy torzonborz külseje daczára András érzékeny kebellet bírt, a minek többször jelét adta, mert a postamesternő szolgálóját, a tenyeres talpas Maresát folyton lögdöste leginkább a kútnál, mikor Maresa vizert ment. Ilyenkor András akarhányszor az istállóból egyszerre csak ott termett s szó nélkül féloldalával nagyott döfött a leányon oly formán, mint a mezőn a bikák szoktak a tehennel szemben érzett gyengédebb vonzalmuknak kifejezést adni. Így akarta András is valószínűleg tudatni, hogy érdeklődik Maresa négysegletes alakja iránt — s hogy ezt a konyhában is többször megeselekedhetett, sejtem azon körülményből, hogy onnan kijövet vagy a palacsinta sütő, vagy a kutyának letett ételmaradék edényestől repült Andráskunk után.

Az András kezelésére bízott ló és a postakocsinak kinevezett ócska szekér éppen hozzáillett a kezelőjéhez.

A rozoga szekérről nincs sok mondani valóm, — közönséges falusi alkotmány volt, gyéren vasalva rugany nélkül. Elöl az ülés egy ládat képezett, melybe a szállítandó m. kir. postát kellett elhelyezni. Hogy e kocsinak hol egyik, hol másik kereke omlott össze, hol tengelye vált kétfelé, mondanom sem kell. Elég az hozzá, hogy a falu postakocsija folytonos reperálásából a falu bognárja és kovácsa szerény igények mellett megélhetett.

A lóról azonban már bővebben meg kell emlékezni, mert ilyen érdekes természetű lovat még nem ismertem s kirándulásom, melyet velettem, örökké fog élni emlékemben.

András lova „Bársony” névre hallgatott, már ugyan mikor hallgatott — mert éppen, mint meggyőződtem róla, az volt a legfőbb sajátsága, hogy önfeje után cselekedett, indult vagy megállt, a mint ő maga legjobbnak látta, hiába dirigálta őt a bakon ülő gazda.

Bársonynak különben csakis a neve volt bársony, ő maga egész lényé teljesen meghazud-

* Tájékoztató mutatóvány szerzőnek a f. hó 21-ikén tartandó felolvasásából.

tolta nevét. Magas, zsiráf szerű ló volt, óriás nagy négyszegletes fejjel, úgy hogy hosszú vékony nyaka alig bírta azt felemelni; növése valaha karesú lehetett, de ez idő szerint már nagyon meglátszott rajta a nagy mult, mely rajta átviharzott. Vastag bőre két oldalt mélyen alá esüngött, rozoga testén a szőr, mely valaha vörös és kemény fajtát mutatott, már csak imitt-amott volt látható, legnagyobb részét lehorzsolta a mindenféle istráng viselete, másrészt pedig az idő vasfoga is sokat emésztett rajta. Tulságos sovány éppen nem volt, mindazonáltal vastag, hosszú füleiből és pipaszár formájú, de hatalmas bunkókban végződő lábaiból az volt következtethető, hogy hajdan jóval kövérebb volt s azokat a bizonyos oldalbordákat még messziről nem — csakis 3 lépés távolságról olvashatta meg az ember.

Miután ekép már a nyájas olvasót megismertettem elbeszélésem főhősével is, áttérek magára az oly emlékezetessé lett budapesti kirándulásomra, melyet ő vele elkövettem.

Kellemes nyári este volt, midőn elvégezve expedícióm, András felrakta a postát és Pestre akarta szállítani. Egyszerre csak egy különös gondolatom támadt s ekkép szóltam Andrásnak:

— Tudja mit, András, ma kellemes, szép az este s nekem éppen dolgom van Pesten, azért most én viszem be a postát, maga pedig itthon marad gyujtson pipára s kurizáljon addig a Maresának!

Azt gondoltam, hogy András rögtön leszáll a bakról s örömmel adja át helyét, de csalódtam. András meg sem mozdult, csak egyet esavart a bozontos bajuszán és ekképpen szólt:

— Jaj ifijur, hogy gondol olyant? Nagy sora van annak, hogy Pestre menjen, hiszen az ifjur lovat sem hajtott talán még életében, oztén ez a vén ló komisz ám, néha megveszekedik, megy is meg nem is, ahogyan ő akarja. Nézze meg ifjur a hátát, a sok ütéstü mán egy csepp szőr sincs rajta. Osztan már nem is érzi, ha ütik, mert olyan vastag a bőre, hogy akár fát hasogathatni rajta; hát ilyen löhol bizony érteni kö.

— Ugyan ne okoskodjon itt annyit András, — felelek vissza — apámnak is voltak lovai, gyerek koromban eleget kocsikáztam velök s ma is értek a lovakhoz, elhajtom még a sántát is, ha befogják. Különben pedig ne diskuráljunk sokat, a postának indulni kell, mert különben lekésik. Menjen, mondja meg a postamesternének, hogy ma magam mentem be és punktum!

Erélyes fellépésemre András nagy nehezen leszállott a kocsiról, kétszer-háromszor végig sajnált magában hol engem, hol a lovat s csak annyit tartott még szükségesnek mormogni, hogy „Hát iszen jó van, csak oszten meg ne bánja az ifjur.“

Ezután csakhamar felugrottam a bakra, nagy lélegzetet véve egész lelkesedéssel vettem kezembe a gyeplőnek csufolt összetakolt köteleket.

— Isten áldja meg magukat András; ha reggelig haza nem jövök, keressenek a rendőrségen Pesten, mert igazolványom nincsen s úgy sejttem, hogy gyanúsna találnak s majd mindeneztől bevisznek. S hogy sejtelmem alapos volt, az alábbiakból kitünik.

— Bársony, gyü te! — szóltam harsányan oda s Bársony szabályszerűen indult. A kapunál azonban már rossz előjelnek találtam, hogy lovam az elválasztó fába megbotlott s reá esett egy arra haladó kutyára, amely aztán országra szóló ordítást és vonítást vitt véghez. András végképen elsötétedett arezezal közeledett felénk s mintegy szemrehányó hangon szólt:

— Ugy-e megmodtam, hogy nem tud az ifjur lovat hajtani? Hiszen nem csuda, ha elbukott az a szegény pára, mikor a kapu oldalának hajtotta az ifjur.

— Dehogy hajtottam András, — felelém — egyik lába a másikba akadt, azért esett el ez a vén dög.

Nagy nehezen felsegítettük hát a Bársonyt, bár ő szivesebben fekve maradt volna, aztán elég gyors trappban kanyarodtunk ki a főutra. Kissé csodálkoztam ugyan, hogy én jobbra húztam a ló száját, ő mégis balra tartott s nem is engedett ebből a különös gusztusából, de hát gondoltam, jó nekem így is, fő dolog, hogy menjünk előre. Tíz percznyi galopp után egy spiritus gyár elé értünk. Itt szó nélkül be akart kanyarodni az én Bársony lovam. Ho-hó, nem oda Buda, gondoltam, ez már talán elfáradt, hogy betér s le akar pihenni. Húztam volna vissza teljes erőmből, de oh jaj, az istráng elszakadt, a lovam pedig hideg vérrel vitte be a kocsit az udvarba s ott a moslékos kocsik sora mellé állt.

Egy ott álldogáló pénzügyör látva kritikus helyzetemet, megsajnálta s kerített valahol egy

darab madzagot, melylyel összekötöttem a gyeplőt. Majd a portás került elő, ki azon kérdéssel fordult hozzám, hogy mit akarok a gyárban, ha nincs moslékos hordó a kocsimon. Erre elmondtam menetelem czélját s a portástól tudtam meg, hogy lovam 12 évig járt moslékért naponként a gyárba...

Rendbe szedve a gyeplőt, bosszankodva ültem vissza a bakra, azon tünődve, hogy nem-e volna okosabb dolog visszafordulni. Így is tettem. Azonban alig haladtunk visszafelé 2—3 házat, eszembe jutott András, hogy buta pofájával mily gunyosan fog rám vigyorogni — hát mást gondoltam. Leszálltam a bakról, a kocsit ismét Pestfelé fordítva a ló kantáriját szájánál megfogtam s miután a szeméin ellenző nem volt, a balszemét jobb kezemmel befogtam s így vezettem el a gyár előtt 4—5 házig, hogy esetleg, ha vissza pillantana is, a spiritus gyárat többé ne láthassa. S e fogás sikerült is; aztán újból bakra ülve, most már nyugodtabban döcögünk B u d a p e s t - f e l é.

Lovam azonban folyton arra ment, amerre ő akart, — egy esepet sem respektálta az én akaratomat. Így történt, hogy a pesti váczu-uton egyszerre csak a lovasut elé kerültünk. Hátunk megett teljes szuszszal fujta kürtjét a kocsis, én pedig húztam jobbra, majd balra a gyeplőt, de persze nagyon húzni nem mertem, nehogy úgy járjak vele, mint az imént. Így tehát lovam nem is engedelmeskedett, hanem egykedvűen döcögött a lovasut sinein; a lóvonatú kocsis pedig éktelen káromkodásra fogta a dolgot, miután látta túlkölésének eredménytelenségét. Végre mintegy 15 percznyi versenybaktatás után Bársony lovam, mintha egyet gondolt volna, hirtelen balra kanyarodott.

No, ugyan mi lesz most, tünődtem magamban aggodalmak között; majd körülnéztem, hogy vajlon mi okát találhatom Bársony balra kanyarodásának.

A talány csakhamar meg lett oldva, mert lovam egy közkut mellett állott meg. Így hát, gondoltam, bizonyosan szomjas lesz. Leszálltam azért, miközben a lovasuti kocsis mellettem elhaladva, czifra káromkodások kíséretében ostorával alaposan a nyakam közé suhintott s odakiáltotta, hogy legközelebb lesz még dolgunk a rendőrségnél, mert csaknem naponként kocsija elé kerül az én kopott vén lovam s tudja már, hogy soha se akarunk neki kitérni.

Bársony lovamot tehát vízzel kináltam meg egy ottani pitliből, de mintha ő neheztelt volna a nyakam közé kapott ostorsuhintásért, nem ivott, csak nagyot fujt kétszer a vizes pitlibe. Talán csak restelkedik, gondoltam s harmadszor is megkináltam. Erre már a pitlibe dugta nagy fejét, de csak hogy éppen megkostolta a vizet s aztán félre kapva fejét, kiütötte kezemből a vizes pitlit, mire én meg e goromba viselkedéseért szájon találtam kapni egy kissé. De hogy komolyabb harag ne keletkezzék közöttünk, csakhamar bakra ülve folytattam utamat.

Szerencsésen érkeztünk be a nyugati pályaudvarba, ámbar soha annyi szidást és káromkodást nem hallottam, mint amennyit én s Bársony lovam kaptunk másfél órai utunk alatt a budapesti kocsisoktól; mindezt azért, mert Bársony még a terhes kocsiknak sem tért ki, hanem haladt előre egyenes irányban a norvégiai egér módjára s így folyton összeütközéseknek voltam kitéve.

A postát szabályszerűen átadva és átvéve hajtottam ki a nyugati pályaudvarból s miután a váczu-utzába kellett menem, Bársonyt balra akartam dirigálni, ő azonban ismét nem értett meg, hogy mit akarok, mert hazafelé vagyis jobbra kanyarodott. Szemközt lévén egy söresrírok, annak tartott.

Csak nem fáj sörre a vén fogad? gondoltam s vártam, hogy mi lesz. Bársony azonban nyugodtan szelte át a széles utczát s egyenesen a vendéglőnek tartott. Ma se tudom, hogy tulajdonképpen mi szándéka volt lovamnak, elég az hozzá, hogy húzni, vonni kezdtük egymást, mire egyszerre csak azt vettem észre, hogy az aszfalt járdán vagyunk s még szerencse, hogy a kocsit hátulsó kereke megakadt egy gáz-lámpába. A vendéglős összes eseléségével rémulve rohant reám.

— Megbolondult maga, kiabálta, hogy lovas-túl, kocsistúl akar bejónni a sörházba!

— Akar az ördög, felelém sápadtan a haragtól és türelmemet veszítve, nem látják, hogy ez a vén komisz dög milyen csökönös, mindig ellenkező irányban megy, mint ahogy az ember akarja. Szerencsére rendőr nem volt közelében. Szorultságomban aztán két hordárt hívtam elő, kik illő jutalom mellett kocsimat lesegítették a járdáról. A sörház személyzete pedig látva, hogy sem bolond, sem részeg nem vagyok, kaczagásra

fogta a dolgot s még jó ideig hallottam gunyos viccelődéseiket.

Bársonyt aztán sikerült a helyes útra terelnem s bár kénytelen — kellelten, tulságos mérsékelt tempóban haladtunk a váczu-ut felé, mégis nyugodtan türtem, mert gondoltam, ha lassan is, de legalább biztosan haladunk.

Már szinte egészen kibékültem a sorsommal, midőn sikerült minden egyéb komoly akadály nélkül a váczu-utzába jutni. A közepé táján aztán, hol éppen dolgom lett volna, leakartam szállni.

Bársony azonban egyszerre csak megállt. A legelénkebb közlekedési hely lévén, nem egyezhettem bele lovam eme elhatározásába s teljes erőmből kezdtem ütni. Majd látva összes igyekezetem eredménytelenségét, az ostor nyelével kezdtem komolyan simogatni minden kigondolható érzékeny részein. Erre aztán annyit tett, hogy elfordult és teljesen keresztben állt az uton, azután a botrány betetőzéseül szét dobálva löcs lábait, a nagy közönségtől mit sem restelve magát, hosszasan végezte természeti funkcióját.

A forgalom erre már teljesen megakadt, nagy csomóba jöttek össze a kocsik, emberek, néző közönség pedig már egész sereg volt.

Teljesen kijöve sodromból, dühösen kezdtem Bársonyt ütni és szurkálni az ostornyéllel — s mivel eredményt így sem értem el, leszálltam a bakról s szájon fogva a publicum óriási hahotája mellett vezettem nagy ügygyel-bajjal keresztül a váczu-utzán, nem is gondolva többé arra, hogy valahová be is térjek, legfőbb óhajom most már csak az volt, hogy baj nélkül még haza érhessek. Ámde a sors könyvében másképen volt megírva. Az egész dolognak csak ezután fejlődött ki a legkésőbbi része.

Alig hogy Bársony lovam észrevette, hogy most már hazafelé tartunk, fokozott gyorsasággal kezdett trappolni, sőt a Károly-kört és Váczu-kört torkolatánál már valcságos sebes rohamban haladtunk. Itt történt aztán, hogy egy lovas rendőr egyszerre csak dühös hangon utánam kiáltott:

— Hallja, lassabban hajtson kend!

Vissza tekintve csak azt feleltem:

— Nem lehet lassabban, mert postát viszek.

— Nem bánom én, ha az Isten postája is, álljon meg, vagy beviszem azonnal!

Persze ilyen m. kir. erélyes hangra már megálltam volna, ha lehetett volna. Szemben jött ekközben velünk egy komfortáblé; annak kocsisa azt várta, hogy majd kitérünk neki. Bársony lovam azonban, cseppet sem respektálta az egyfogatút, úgy történt aztán, hogy a kerekek egymásba akadtak. Nagyobb baj nem esett, csak a konflis lova 3—4 oldalbordájáról lehorzsolódott a bőr.

A rendőr éktelenül káromkodott, versenyt a komfliskocsis-al, ki nyomban lovának árát 80 frt megfizetését követelte (pedig bizony Isten, nem ért többet 8 frtnál).

Mikor már mindketten elrekedtek a sok üres kiabálástól, végre András bácsi nagy bölcsen kijelentette, hogy teljes igazságot majd a ker. kapitányság fog adni és most gyerünk oda.

A komfortáblis eleinte ez ellen ugyan hevesen tiltakozott, de meglátva, hogy utasa e közben a kocsiból megugrott, most már dühösen ő követelte a kapitányságra való menetelt.

En teljesen el voltam keseredve s el voltam szánya; nem törődtem már vele, bármi történik is velem, csak legalább fel ne akaszszanak. Erősen elhatároztam magamban azonban, hogy mi-helyt élve haza jutok, Bársonyt e rajtam ejtett több rendbeli csufságáé.t Bulldog-revolveremmel otthon agyon lövöm.

Mint három dühös ellenség értünk a ker. kapitányságra. Ott felvették az esetről a jegyzőkönyvet s félóra mulva elboesájtottak. András bácsi záradékal csak fejét csóváltgatta és e szakkal bocsátott el: — No hallja az úr, (most már nem per kend) soha se hittem volna, hogy ilyen szekéren is visznek postát, melyet minden rendes ember szemetes kocsinak gondol.

Sötét éjszaka volt, mire haza érkeztem, de különös, hogy Bársony aztán jól viselte magát, mert hazáig egyéb katasztrófa nem történt.

Másnap András gyanus vigyorgással kérdezte: — No ifjur, hát nem volt semmi baja az uton a Bársonyval?

— Nem hát, felelém, már hogy is lett volna, ha az ember ért a lóhoz és tud bánni vele!

András azonban kételkedve rázta bozontos felét, én pedig nagy titokban fizettem le nem sokára az 5 frt büntetést, melyet a budapesti kapitányság „sebes hajtás“ czimén vetett ki reám s megfogadtam, hogy nem utazom többé a posta fogatával.